

Kırık Şehirde

– aylinbenji · 03 Mayıs 2013

her bayram dış kapıyı aralık bırakırdı ninem
girenler erinmesin çalmayı kapıyı diye
içimde umutsuzluk diz boyu
ilk gelen yalnızlık olmasa bari
haydi bakalım gele

kıyımda bir Gülizar güya ben yalnızmışım ağlıyor
kırık şehirde ağlama be Gülizar
sığ ve salim sulara dengeseyim
yalnızlığın harını ancak doğurganlar söndürür

rüzgarını beklemeye beklemeye dudağında karşılayan
yalnızlığın kollarında herkes titreyen ağaç olacak
sen en iyisi Gülizar
en sevdiğim duruşunla dur
ayaklarından suyu alıp fırlatacak gibi
ellerini göge uzat
sevdalı bir gül ağacı gibi
gülsen, gün anıldığında hep sızlayacak.
gülmesen, adın yaralı gül kırmızısın da kalacak
inançlı veya inançsızca
biçilen zaman şakağında patladığında
kafesinden firar eden ak güvercinler gibi Gülizar
gökyüzüne maviye boyayalım
nereye firar ettiğimizi
ilk fısıldayan kim olur acaba

Gülizar bir görüşemiyoruz
meselesinden çıktı bütün iş
beni sana sormayacağım
öyle yalnız ki
gözlerim sensiz
gördüklerine hepten küs
gidene gelene kalana
evet ben senin

řahidinim sen benim
gökyüzünden
topraktan başka
gördüğümüz yok

sımsıkı bir hatıradır
řimdilerde seni görebilmek yüklemi
dilime yüklerken
gözümde yolların büyüdüğü

haydi gökyüzüne
belki de küfret řu yıldıza
benimde aynı anda seninde görebildiğin herşeye
çocukluk düşü yarıştırdığımız tükürüklerimizi fırlat
artık neresine denk gelirse ayrılığın
giden yada kalan kısmına
vesile etmişsiz ayrılığı
küfrün rezalatin hilenin bini bin para
yaşadığımız her yanı kırık şehirde